

100A/17120

**Najvyšší súd
Slovenskej republiky**

2SŽ/6/2011-25

Rada pre vysielanie a retransmisiu Dobrovičova 8, P.O.Box 155, 810 00 Bratislava 1	
27-10-2011	
Podacie číslo: 6174	Číslo spisu:
Prílohy/lety:	Výbavuje: 70

Rozhodnutie nadobudlo vykonateľnosť

dňa 2. novembra 2011

Najvyšší súd Slovenskej republiky

dňa 23.11.2011

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci navrhovateľa: **TV 5, s.r.o.**, so sídlom Pri Šajbách č. 1, IČO: 358 748 64, Bratislava, právne zastúpeného JUDr. Ladislavom Širankom, advokátom so sídlom Vajnorská č. 89, Bratislava, proti odporcovi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, so sídlom Dobrovičova č. 8, Bratislava, o odvolaní navrhovateľa proti rozhodnutiu odporu č. TD/6/ROL/03/2011 z 25. januára 2011, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu č. TD/6/ROL/03/2011 z 25. januára 2011 **p o t v r d z u j e.**

Účastníkom náhradu trov konania **n e p r i z n á v a.**

Odôvodnenie:

Napadnutým rozhodnutím č. TD/6/ROL/03/2011 z 25. januára 2011 odporca odňal navrhovateľovi licenciu č. TD/6 z dôvodu, že 23. júla 2010, t.j. v čase do 24 mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia rady o udelení licencie č. TD/6 previedol obchodný podiel na základnom imaní vysielateľa alebo podiel na hlasovacích právach vysielateľa z prevodcu JUDr. Ernesta Deáka na nadobúdateľa Martinu Požgayovú a zároveň podľa ustanovenia § 30 ods. 1 písm. h) zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) zastavil správne konanie č. 288-PLO/O-4692/2010 v časti možného naplnenia skutkovej podstaty podľa ustanovenia § 31 ods. 2 písm. a) zákona č. 220/2007 Z. z. o digitálnom vysielaní (ďalej len „zákon o digitálnom vysielaní“) z dôvodu, že odpadol dôvod konania začatého na podnet správneho orgánu.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Rada na svojom zasadnutí 28. septembra 2010 prijala uznesenie o začatí správneho konania voči spoločnosti TV 5, s.r.o., Bratislava (ďalej aj „účastník konania“), vysielateľovi s licenciou č. TD/6 vo veci možného naplnenia skutkovej podstaty podľa:

- I. ustanovenia § 31 ods. 2 písm. a) zákona o digitálnom vysielaní - uskutočnenia prevodu podielu na základnom imaní oprávneného vysielateľa alebo podielu na hlasovacích právach oprávneného vysielateľa v rozsahu prevyšujúcom 55% celkovej hodnoty základného imania alebo hlasovacích práv oprávneného vysielateľa počas trvania platnosti licencie bez predchádzajúceho súhlasu Rady;
- II. ustanovenia § 31 ods. 2 písm. c) zákona o digitálnom vysielaní - uskutočnenia prevodu podielu na základnom imaní oprávneného vysielateľa alebo podielu na hlasovacích právach oprávneného vysielateľa v čase do 24 mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia rady o udelení licencie na digitálne vysielanie bez predchádzajúceho súhlasu Rady, ak ide o oprávneného vysielateľa televíznej programovej služby.

Oznámenie o začatí správneho konania bolo účastníkovi konania doručené 18. októbra 2010. Na základe tejto skutočnosti sa začalo správne konanie č. 288-PLO/O-4692/2010 vo veci dohľadu nad dodržiavaním zákona o digitálnom vysielaní. Začatie správneho konania bolo účastníkovi konania riadne oznámené a súčasne bol vyzvaný, aby v lehote do 10 dní od doručenia oznámenia v súlade s § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 Správneho

poriadku k predmetu správneho konania zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy. Tiež bol upozornený, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa ustanovenia § 46 Správneho poriadku. Rade bolo doručené vyjadrenie účastníka konania 22. októbra 2010. Vzhľadom na nutnosť zistenia presného a úplného skutkového stavu, účastník konania bol listom z 29. októbra 2010 požiadaný o predloženie relevantných dokladov a údajov k prevodom obchodných podielov. Uvedené doklady v neoverenej kópii boli Rade doručené 12. novembra 2010. Na žiadosť Rady údaje a doklady potrebné pre rozhodnutie vo veci boli Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „súd“) doručené Rade 30. decembra 2010. Podkladmi pre rozhodnutie v predmetnom správnom konaní boli skutočnosti všeobecne známe správne orgánu z úradnej činnosti v rámci správnych konaní č. 213-PLO/D-3435/2010, 246-PLO/D-4177/2010, 247-PLO/D-4177/2010, 287-PLO/O-4691/2010, údaje a doklady doručené súdom a vyjadrenie účastníka konania z 22. októbra 2010.

Pokiaľ išlo o dôvodné podozrenie na porušenie § 31 ods. 2 písm. a) zákona o digitálnom vysielaní, toto sa v priebehu správneho konania nepotvrdilo, nakoľko vykonaným dokazovaním mal odporca preukázané, že prevodom 49,58 % - ného podielu na základnom imaní účastníka konania alebo podielu na hlasovacích právach účastníka konania zo spoločníka JUDr. Ernesta Deáka na Martinu Požgayovú, účastník konania nenaplnil skutkovú podstatu predmetného ustanovenia. Z uvedeného dôvodu Rada preto predmetné správne konanie v tejto časti zastavila s odkazom na ustanovenie § 30 ods. 1 písm. h) Správneho poriadku, nakoľko odpadol dôvod konania začatého na podnet správneho orgánu.

Pokiaľ išlo o dôvodné podozrenie na porušenie § 31 ods. 2 písm. c) zákona o digitálnom vysielaní, Rada skonštatovala, že účastník konania – vysielateľ s licenciou č. TD/6, na základe Zmluvy o prevode obchodného podielu, rozhodnutím mimoriadneho valného zhromaždenia spoločnosti z 23. júla 2010, ktoré má konštitutívne účinky, t.j. v čase do 24 mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia Rady o udelení licencie č. TD/6 (právoplatná od 14. októbra 2008), previedol bez predchádzajúceho súhlasu Rady obchodný podiel na základnom imaní vysielateľa alebo podiel na hlasovacích právach vysielateľa z prevodcu JUDr. Ernesta Deáka na nadobúdateľa Martinu Požgayovú, čím došlo ku kumulatívnejmu naplneniu skutkovej podstaty tohto ustanovenia. Taktiež z výpisu z obchodného registra spoločnosti TV5 s.r.o. vyplýva, že Martina Požgayová s vkladom vo výške 1 021 211 € bola do obchodného registra zapísaná od 29. júla 2010.

Odporca poukázal na to, že u právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť pre správny delikt). Táto zásada platí aj v prípade zákona č. 308/2000 Z. z., ako aj Správneho poriadku, ustanovenia ktorých pri preukazovaní či došlo k správne deliktu nevyžadujú dokazovať zavinenie alebo dokonca úmyselné konanie. Podstatné je iba to, či k porušeniu zákona objektívne došlo, alebo nie. Tomu, že sa v tomto prípade nielenže nedokazuje zavinenie, ale ani sa nerozlišuje medzi zavinením úmyselným alebo nedbanlivostným, svedčí aj skutočnosť, že ani jeden z cit. zákonov neobsahuje tzv. liberačné dôvody, naplnením ktorých by sa bolo možné zodpovednosti za správny delikt zbaviť.

Vzhľadom na uvedené odporca dospel k záveru, že navrhovateľ porušil § 31 ods. 2 písm. c) zákona o digitálnom vysielaní, a preto postupoval tak, ako mu toto ustanovenie ukladá – napadnutým rozhodnutím odňal navrhovateľovi licenciu č. TD/6.

Proti rozhodnutiu odporcu podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote opravný prostriedok podľa § 31 ods. 5 zákona o digitálnom vysielaní a § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a žiadal, aby najvyšší súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie a rozhodnutie, nakoľko podľa jeho názoru pri vydaní tohto rozhodnutia sa odporca neriadil dôsledne Ústavou SR a zákonmi, keď ušlo jeho pozornosti, že dôvodom pre odňatie licencie môže byť len závažné porušenie povinnosti vysielateľa, pričom odporca v tejto časti rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, rozhodnutie je nepreskúmateľné pokiaľ ide o dodržanie lehoty správnym orgánom pri ukladaní sankcie, poukázal na to, že zákon o digitálnom vysielaní sankcionuje prevod obchodného podielu bez predchádzajúceho súhlasu Rady, nie však prevod časti obchodného podielu – ako tomu bolo v jeho prípade a tiež poukázal na Zmluvu o prevode obchodného podielu z 18. októbra 2010, teda viac ako tri mesiace pred vydaním napadnutého rozhodnutia, ktorou došlo k prinavráteniu stavu (podľa neho k účinnej ľútosti) a tým k odstráneniu stavu odôvodňujúceho začatie správneho konania do obdobia absencie vytýkaného porušenia zákona.

Podľa jeho názoru z dikcie zákona vyplýva, že prípadná sankcia môže byť uložená iba v prípade, ak v čase jej ukladania dôvod prípadného postihu trvá, nie však, ako tomu bolo v tomto prípade, keď bol postihnutý za následok, ktorý bol konaním štatutárneho orgánu účastníka uzavretím zmluvy z 18. októbra 2010 odstránený.

Odporca sa k opravnému prostriedku navrhovateľa vyjadril podaním zo dňa 25. marca 2011, v ktorom žiadal napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdiť.

Poukázal na to, že je potrebné rozlišovať sankciu uvedenú v § 64 ods. 1 písm. e) zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“), ktorý upravuje odňatie licencie pre závažné porušenie povinností a predstavuje osobitný prípad sankcie a sankciu podľa § 31 zákona o digitálnom vysielaní, pre ktorej uloženie nie je vôbec potrebné skúmať mieru závažnosti porušenia povinností vysielateľa, ale iba sa skonštatuje, že objektívne došlo k ich naplneniu, pričom zákon s existenciou týchto skutočností priamo spája povinnosť odporcu odňať vysielateľovi licenciu.

Taktiež pokiaľ ide o lehotu – podľa názoru odporcu postup pri odňatí licencie v prípade naplnenia skutkovej podstaty ustanovenia § 31 ods. 2 písm. c) zákona o digitálnom vysielaní nie je možné aplikovať ustanovenie § 64 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii týkajúce sa lehôt (ročná objektívna lehota a šesťmesačná subjektívna lehota), v ktorých je odporca povinný rozhodnúť o uložení sankcie. Odporca zdôraznil, že kedykoľvek počas trvania platnosti licencie je oprávnený licenciu vysielateľovi odňať, ak v správnom konaní je preukázané, že došlo k naplneniu skutkovej podstaty prevodu obchodného podielu bez predchádzajúceho súhlasu odporcu. Naplnenie tejto skutkovej podstaty (ako aj ostatných skutkových podstát, ktorých následkom je odňatie licencie) spôsobuje tak závažné porušenie licenčných podmienok, že samotná existencia licencie sa stáva nelegitímnu. Už z povahy veci vyplýva, že takúto situáciu nemožno konvalidovať žiadnym spôsobom, ani plynutím času.

Navyše, ak by sa aj akceptovali navrhovateľove argumenty, potom zo spisového materiálu jednoznačne vyplýva, že uznesenie o začatí preskúmaného správneho konania prijal odporca 28. septembra 2010, a to na základe porušenia zákonnej povinnosti navrhovateľom 23. júla 2010 a následne o odňatí licencie č. TD/6 rozhodol 25. januára 2011, teda odporca dodržal subjektívnu lehotu šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti dozvedel a zároveň ročnú objektívnu lehotu, keď bola povinnosť porušená.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že nemožno stotožňovať prevod obchodného podielu s prevodom častí obchodného podielu, odporca takúto argumentáciu navrhovateľa označil za špekulatívnu a uvedený gramatický výklad ustanovenia § 31 ods. 2 písm. c) zákona o digitálnom vysielaní za absurdný, nakoľko cieľom ustanovenia je postihnúť nielen zmeny vlastníckych vzťahov vysielateľov realizované odplatným alebo bezodplatným prevodom obchodných podielov, ale všetky také obchodnoprávne konania vysielateľov bez udelenia

predchádzajúceho súhlasu odporcu, ktorými dochádza k zmene vlastníckej štruktúry vysielateľov v čase do 24 mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia odporcu o udelení licencie. Ak by odporca pripustil výklad navrhovateľa, že prevod len časti obchodného podielu by nepredstavoval také protiprávne konanie, ktoré spadá pod vyššie uvedené ustanovenie, takýmto konaním vysielateľa by dochádzalo k obchádzaniu zákona, k neprehľadnosti vlastníckych vzťahov vysielateľov a k popretiu účelu predmetného ustanovenia, na ktorý bolo do zákona o digitálnom vysielaní zaradené, nakoľko jeho účelom je zjavne postihnúť prevod akejkoľvek výšky podielu na základnom imaní realizovanej v čase do 24 mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia odporcu o udelení licencie bez predchádzajúceho súhlasu odporcu s takým prevodom.

Na záver zdôraznil, že tvrdenie navrhovateľa o účinnnej fútočnosti je irelevantné a zjavne účelové, nakoľko ani zákon o vysielaní a retransmisii, ani zákon o digitálnom vysielaní neobsahujú ustanovenia, na základe ktorých by sa bolo možné zbaviť zodpovednosti za správny delikt. Podľa jeho názoru bolo nepochybne preukázané, že v čase do 24 mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o udelení licencie došlo objektívne v rámci majetkovej štruktúry navrhovateľa k prevodu obchodného podielu bez predchádzajúceho súhlasu Rady, a preto bol odporca povinný postupovať podľa § 31 ods. 2 písm. c) zákona o digitálnom vysielaní a navrhovateľovi udelenú licenciu TD/6 odňať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. a) OSP v spojení s § 250l a nasl. OSP a s § 31 ods. 5 zákona o digitálnom vysielaní preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo z dôvodov uvedených v opravnom prostriedku, na pojednávaní 19. októbra 2011 vypočul účastníka konania a s ohľadom na zistené skutočnosti v zmysle svojej ustálenej judikatúry preskúmaval, či rozhodnutie odporcu nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či jeho závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom (rozhodnutie R č. 52/2003) a dospel k záveru, že podanému opravnému prostriedku navrhovateľa nie je možné vyhovieť.

Odvolačný súd predovšetkým upozorňuje na to, že navrhovateľ napadol celé rozhodnutie odporcu, ktoré sa však skladá z dvoch častí, keďže odporca skúmal v priebehu správneho konania, či došlo k porušeniu § 31 ods. 2 písm. a) ako aj § 31 ods. 2 písm. c) zákona o digitálnom vysielaní. Vzhľadom na to, že preskúmaním skutkového stavu dospel k záveru, že k porušeniu § 31 ods. 2 písm. a) zákona o digitálnom vysielaní nedošlo, postupoval správne, keď v tejto časti správne konanie zastavil. Odporca neuvádza v odvolaní

žiadne argumenty, na základe ktorých by bolo možné spochybnit' správnosť uvedeného výroku napadnutého rozhodnutia odporcu.

Pokiaľ ide o druhú časť výroku rozhodnutia odporcu, v tejto bolo skonštatované, že konanie navrhovateľa naplnilo skutkovú podstatu správneho deliktu podľa § 31 ods. 2 písm. c) zákona o digitálnom vysielaní, nakoľko navrhovateľ uskutočnil v rozpore s týmto ustanovením prevod obchodného podielu bez súhlasu odporcu v lehote do 24 mesiacov od udelenia licencie, v dôsledku čoho musel odporca postupujúc v súlade so zákonom pristúpiť k uloženiu sankcie navrhovateľovi, ako oprávnenému vysielateľovi, v podobe odobratia licencie č. TD/6 na digitálne vysielanie.

Podľa § 27 ods. 1 zákona o digitálnom vysielaní, licencia na digitálne vysielanie sa udeľuje na neurčitý čas; na určitý čas možno licenciu na digitálne vysielanie udeliť, ak o to žiadateľ požiada.

Podľa ods. 2, konanie o udelenie licencie sa začína odo dňa podania žiadosti. Účastníkom konania o udelenie licencie je žiadateľ.

Podľa ods. 3 žiadateľ je povinný počas konania o udelenie licencie oznámiť rade všetky zmeny údajov uvádzaných v žiadosti alebo obsiahnutých v priložených dokladoch.

Podľa ods. 4 rada rozhodne o udelení licencie na digitálne vysielanie do 90 dní od začatia konania. Na udelenie licencie na digitálne vysielanie má žiadateľ právny nárok.

Podľa § 31 ods. 2 písm. c) zákona o digitálnom vysielaní, rada odníme oprávnenému vysielateľovi licenciu na digitálne vysielanie aj vtedy, ak sa bez predchádzajúceho súhlasu rady uskutoční prevod podielu na základnom imaní oprávneného vysielateľa alebo podielu na hlasovacích právach oprávneného vysielateľa v čase do 24 mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia rady o udelení licencie na digitálne vysielanie, ak ide o oprávneného vysielateľa televíznej programovej služby.

Podľa ods. 5 proti rozhodnutiu, ktorým rada rozhodla o odňatí licencie, môže vysielateľ podať opravný prostriedok na najvyšší súd do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia rady.

Podľa § 63 ods. 2 na konanie pred radou sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (Správny poriadok) okrem ustanovení § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Skutkové okolnosti prípadu neboli medzi účastníkmi sporné. Navrhovateľ bol na základe rozhodnutia odporcu č. TD/6/2008 z 9.septembra 2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť 14.októbra 2008, držiteľom licencie na celoplošné digitálne vysielanie televíznej programovej služby, č. TD/6 podľa § 27 zákona o digitálnom vysielaní, pričom v rámci svojej majetkovej štruktúry uskutočnil prevod obchodného podielu, resp. jeho časti bez predchádzajúceho súhlasu odporcu predtým, ako uplynula zákonná lehota 24 mesiacov odo dňa, kedy nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie odporcu o udelení licencie.

Otáznym zostalo posúdenie, či opätovný spätný prevod obchodného podielu z nadobúdateľa p. Požgayovej na pôvodného vlastníka JUDr. Deáka je možné posudzovať ako prejav účinnej ľútosti navrhovateľa nad porušením zákona a následne, či tento prevod, uskutočnený síce pred vydaním napadnutého rozhodnutia, avšak po začatí správneho konania, je spôsobilý zbaviť navrhovateľa zodpovednosti za predchádzajúce zrejme porušenie § 31 ods. 2 písm. c) zákona o digitálnom vysielaní.

Podľa názoru odvolacieho súdu, v danom prípade skutočnosť, že navrhovateľ po tom ako 23. júla 2010 na mimoriadnom valnom zhromaždení schválil rozdelenie obchodného podielu JUDr. Deáka a jeho prevod na p. Požgayovú a túto skutočnosť následne navrhol zapísať do obchodného registra, uzatvoril 18.októbra 2010 novú zmluvu, ktorou p. Požgayová svoj podiel previedla späť na JUDr. Deáka, nemohla nič zmeniť na fakte, že prevod obchodného podielu uskutočnený 23.júla 2010 sa uskutočnil v rozpore s § 31 ods. 2 písm. c) zákona o digitálnom vysielaní, nakoľko bolo nesporne preukázané, že k nemu došlo v lehote do 24 mesiacov odo dňa udelenia licencie navrhovateľovi a súhlas odporcu s týmto prevodom daný nebol.

Tento akt navrhovateľa nemohol byť chápaný ani ako účinná ľútosť, a to z viacerých dôvodov.

Po prvé, v ustanoveniach § 27 až § 33 zákona o digitálnom vysielaní sa upravuje postup v konaní o licenciu na digitálne vysielanie, najmä náležitosti žiadosti, jej udelenie, zmena, prevod, prechod, odňatie a zánik. V § 31 ods. 2 písm. c) je explicitne uvedené, aký následok so sebou nesie porušenie povinnosti pri prevode obchodného podielu, pričom žiadna výnimka pre tento postup neexistuje.

Po druhé, napriek skutočnosti, že v danom prípade bola navrhovateľovi uložená sankcia formou odňatia licencie na digitálne vysielanie, ktorá svojim charakterom patrí medzi prísne postihy, a preto ide nesporne o formu správneho trestania, ktoré sa riadi aj zásadami platnými v trestnom práve, odvolací súd dáva do pozornosti, že ustanovenia o účinnej ľútosti uvedené v § 85 a nasl. Trestného zákona neplatia všeobecne, ale len pre tam uvedené trestné činy, z čoho vyplýva, že preto, aby sa v danom prípade mohlo hovoriť o účinnej ľútosti navrhovateľa, musel by zákon o digitálnom vysielaní takúto možnosť upravovať.

A napokon je potrebné doplniť, že judikatúra trestného práva hovorí jasne, že: *“... zákonná podmienka dobrovoľnosti znamená, že páchatel takto koná z vlastného rozhodnutia ešte predtým, než sa jeho trestný čin objavil, alebo oznámil. Preto nie je prejavom účinnej ľútosti, ak páchatel škodlivý následok trestného činu zamedzil alebo napravil až pod tlakom začatého trestného stíhania“* (medzi inými aj rozh. R 2/1965).

Z uvedeného je zrejmé, že uzavretie zmluvy z 18. októbra 2010, a v jej dôsledku ako uvádza navrhovateľ „navrátenie do pôvodného stavu a odstránenie stavu odôvodňujúceho začatie správneho konania do obdobia absencie vytykaného porušenia zákona“ nemohlo konvalidovať prevod obchodného podielu schváleného 23. júla 2010, a to ani v prípade, keď k nemu došlo tri mesiace pred vydaním napadnutého rozhodnutia odporcu, nakoľko aj ak by prichádzala do úvahy aplikácia ustanovenia Trestného zákona o účinnej ľútosti, čo však nie je tento prípad, k „náprave“ došlo až potom, ako správny orgán začal konať vo veci podozrenia z porušenia § 31 ods. 2 písm. a) a c) zákona o digitálnom vysielaní, čo je taktiež v priamom rozpore s vyššie uvedenou trestnou judikatúrou.

Pokiaľ ide o námietky navrhovateľa o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odporcu v časti o nesplnení podmienky závažného porušenia povinností vysielateľa, (ne)dodržania lehoty na vydanie napadnutého rozhodnutia a jeho polemika nad rozdielom medzi prevodom obchodného podielu a prevodom časti obchodného podielu, odvolací súd tieto vyhodnotil ako účelové a zavádzajúce a plne sa stotožnil s názorom odporcu, že je evidentný rozdiel medzi sankciou uvedenou v § 64 ods. 1 písm. e) zákona o vysielaní a retransmisii, pre uloženie ktorej je potrebné skúmať mieru závažnosti porušenia povinností vysielateľa a sankciou podľa § 31 zákona o digitálnom vysielaní, pre ktorej uloženie nie je vôbec potrebné skúmať mieru závažnosti porušenia povinností vysielateľa, ale iba sa skonštatuje, že objektívne došlo k naplneniu skutkovej podstaty, pričom zákon s existenciou týchto skutočností priamo spája povinnosť odporcu odňať vysielateľovi licenciu.

Odvolací súd zároveň upozorňuje na to, že zákon o digitálnom vysielaní, ako uvádza dôvodová správa k návrhu tohto zákona, je koncipovaný ako *lex generalis*, pokiaľ ide o digitálne vysielanie, keďže vytvára všeobecný rámec pre poskytovanie obsahových služieb v digitálnom prostredí a zároveň je koncipovaný ako *lex specialis* k zákonu o vysielaní a retransmisii. Aj z uvedeného vyplýva, že argumentácia odporcu odvolávajúca sa na postup podľa zákona o vysielaní a retransmisii, za predpokladu explicitnej a úplnej úpravy obsiahnutej v zákone o digitálnom vysielaní, nemá oporu v zákone.

Pokiaľ ide o lehotu odporcu (ročná objektívna lehota a šesťmesačná subjektívna lehota) na vydanie rozhodnutia, táto je uvedená v taxatívne vymedzených prípadoch v § 64 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii, pričom v zákone o digitálnom vysielaní sa v § 31 ods. 2 žiadna lehota ani prípadný odkaz na § 64 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii neuvádza. Preto aj v tomto prípade platí to, čo bolo uvedené v predchádzajúcom odseku a navyše, ako správne doplnil odporca, z administratívneho spisu je zrejmé, že odporca napriek tejto skutočnosti pri vydaní uvedeného rozhodnutia časový rámec dodržal. Preto ani v tejto časti argumentácia navrhovateľa nemá oporu v zákone.

Navrhovateľ tiež namietal, že nemožno stotožňovať prevod obchodného podielu s prevodom časti obchodného podielu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že zmyslom ustanovenia § 31 ods. 2 písm. c) zákona o digitálnom vysielaní je postihnúť všetky také obchodnoprávne konania vysielateľov bez udelenia predchádzajúceho súhlasu odporcu, ktorými dochádza k zmene vlastníckej štruktúry vysielateľov v čase do 24 mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia odporcu o udelení licencie.

Navyše odvolací súd zdôrazňuje, že samotný Obchodný zákonník pojem „prevod časti obchodného podielu“ nepozná. V § 61 ods. 1 definuje všeobecne pojem „podiel“ ako mieru účasti spoločníka na čistom obchodnom imaní spoločnosti a následne potom v § 114 ods. 1 definuje obchodný podiel ako práva a povinnosti spoločníka a im zodpovedajúcu účasť na spoločnosti. Jeho výška sa určuje podľa pomeru vkladu spoločníka k základnému imaniu spoločnosti, ak spoločenská zmluva neurčuje inak. Vzhľadom k tomu, že každý spoločník môže mať iba jeden obchodný podiel, pokiaľ sa spoločník zúčastňuje ďalším vkladom, zvyšuje sa jeho obchodný podiel v pomere zodpovedajúcom výške ďalšieho vkladu a rozdelenie obchodného podielu je možné len pri jeho prevode alebo prechode na dediča alebo právneho nástupcu spoločníka, potom rozdelením obchodného podielu pôvodný obchodný podiel zaniká a vznikajú samostatné obchodné podiely, ktoré opätovne vyjadrujú

mieru účasti spoločníka na čistom obchodnom imaní spoločnosti a následne aj práva a povinnosti spoločníka a im zodpovedajúcu účasť na spoločnosti.

V tomto kontexte potom akýkoľvek prevod obchodného podielu, t. j. nielen prevod celého podielu, ale aj jeho rozdelenie a prevedenie na inú osobu bez súhlasu odporcu v lehote do 24 mesiacov odo dňa udelenia licencie spadá pod ust. § 31 ods. 2 písm. c) zákona o digitálnom vysielaní.

Na základe vyššie uvedeného dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že odporca ako orgán verejnej správy dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich digitálne vysielanie a vykonáva štátnu správu v oblasti digitálneho vysielania v rozsahu vymedzenom zákonom o digitálnom vysielaní, prípadne zákonom o vysielaní a retransmisii. Jeho prvoradým zákonným poslaním, a teda aj prvoradou povinnosťou je presadzovať záujmy verejnosti. Preto, ak pri plnení tejto povinnosti dospeje v záveru, že konaním monitorovaného subjektu došlo k porušovaniu zákona, je oprávnený podľa § 31 ods. 2 písm. c) zákona o digitálnom vysielaní uložiť sankciu, ktorú zákon priamo určuje, bez možnosti správnej úvahy o vhodnosti uloženia takéhoto opatrenia.

Pokiaľ navrhovateľ v opravnom prostriedku tvrdil, že v konaní pred správny orgánom došlo k porušeniu jeho práv garantovaných Ústavou SR, najmä garancie právneho štátu a tiež práva na súdnu a inú právnu ochranu, že správny orgán postupoval v konaní v rozpore so zákonom, tieto skutočnosti najvyšší súd pri preskúmaní predmetného rozhodnutia nezistil. Odporca v zákonom stanovenej lehote a zákonom stanoveným spôsobom riadne začal správne konanie, pričom aj v ďalšom postupe dodržal všetky procesné ustanovenia a konal s navrhovateľom ako s účastníkom konania.

Právo na súdnu ochranu navrhovateľa taktiež porušené nebolo, nakoľko o jeho opravnom prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu po ústnom prejednaní veci rozhodol nezávislý a nestranný súd. Preto tieto námietky navrhovateľa posúdil najvyšší súd ako účelové.

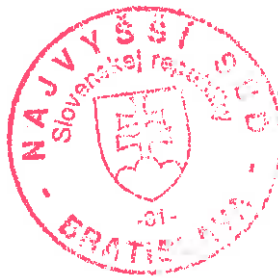
Vzhľadom k tomu, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom ako aj v súlade s poslaním odporcu definovaným v § 5 ods. 1 písm. e) zákona o digitálnom vysielaní, bolo bez formálnych a logických nedostatkov, riadne odôvodnené a vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak,

že toto ako vecne správne podľa § 250q ods. 2 OSP potvrdil.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko navrhovateľ v konaní nebol úspešný a odporcovi náhrada trov neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 19. októbra 2011

JUDr. Alena Poláčková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia

Nikoleta Adamovičová